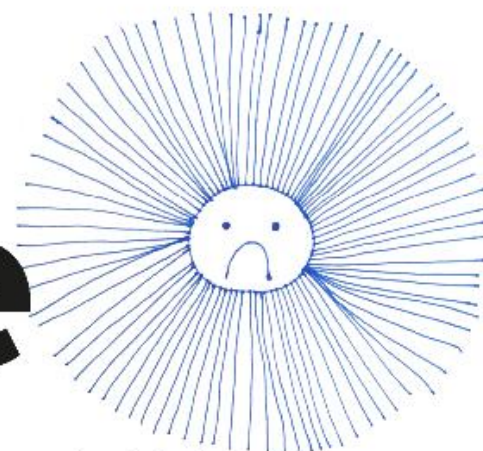

**Galerie
Dukla**

městský obvod
Poruba Vás zve
na výstavu

Když burnout dostihne i Slunce

vernisáž 1. 10. v 17:00
hudební vstup Panelak

pasáž bývalého kina Dukla
Hlavní třída
Ostrava-Poruba

kurátor výstavy Tomáš Knoflíček

1. 10. 2019 – 5. 1. 2020

Deana
Kolenčíková

Financováno z rozpočtu statutárního města Ostravy

OSTRAVA!!!

OSTRAVA!!!
PORUBA

RESIDOMIO

fajnOVA
PORUBA

Deana Kolenčíková

* 1990 Bratislava, žije a pracuje v Praze

Deana Kolenčíková je absolventkou Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě (2010–2016). Během studia absolvovala stáže na Nottingham Trent University v Anglii (2012–2013) a na Akademie der bildenden Künste ve Vídni v Rakousku (2015). Zpočátku se věnovala převážně fotografii, postupem času se ale fotografie stala jen jedním z mnoha médií, s nimiž pracuje.

Často se zabývá instalací a intervencemi do veřejného prostoru, jejichž součástí může být i performance. Ve svých pracích reaguje na různorodé sociální, společenské a politické problémy konkrétního místa, na kterém se právě nachází.

Deana Kolenčíková je finalistkou ceny Taylor Wessing Prize (2013), VÚB Foto roku (2014–2015), ESSL Art Award (2015) a Startpoint Prize (2016). V roce 2015 obdržela stipendium na Summer Academy v Salcburku a Grant města Bratislavy od Slovak Press Photo. Autorka absolvovala řadu uměleckých rezidencí, například v Centre d'art Le Lait v Albi ve Francii (2017), v Sidney Cooper Gallery v Canterbury v Anglii (2018), Bien Urban v Besançonu ve Francii (2018), v La Napoule Art Foundation, Mandelieu La Napoule ve Francii (2019) a v Pier2 Art Centre, Kaohsiung na Tchaj-wanu (2019).

<http://deanakolencikova.com>

Když burnout dostihne i Slunce

„Jen my sami musíme rozmotat ten strašlivý uzel, paradox pokroku světa, kdy jsme na tom tím hůře, čím více se věci vylepšují.“

Theodore Roszak

Žádná civilizace nedosáhla takové moci, znalosti, troufalosti, nadbytku a dynamiky jako ta současná. Žádná civilizace ale také svým počínáním neohrozila tak významně svou budoucnost jako ta naše. Lze považovat za paradoxní, že je to právě na první pohled pragmatická a racionální moderní společnost, která jako první vystavila člověka reálnému nebezpečí konce jeho existence. Především pocit úzkosti z převratných změn zemského ekosystému, k nimž dnes v důsledku lidské činnosti dochází, také nejvýznamněji formoval podobu aktuální výstavy v Galerii Dukla. Přes veškerou existenciální tíži se ale Deana Kolenčíková neuchyluje k líčení prvoplánově apokalyptických hrozeb a její výstava se nese spíše v duchu neobvyklého spojení kontempace o osudu člověka a planety v období antropocénu na jedné straně a podvratně ironické zábavy a kupení analytických dat o počasí na straně druhé. K tomu logicky využívá i přirozenou dialektiku vzájemně protilehlých vitrín. Na pravé straně pasáže se tak před divákem symbolicky otvírá scéna se západem slunce jako všední a zároveň magická chvíle nadaná intuitivně pocíťovanou významovostí. Tento efemérní jev pro autorku už po několik let představuje přirozenou každodenní konstantu vnášející do její mysli stejným

dílem úzkost i uspokojení. Ze svého času si pravidelně vyhrazuje prostor na jeho pozorování – a tento okamžik spočinutí mezi dnem a nocí v zásadě aplikuje jako prostý a zároveň účinný lék na chronickou (hyper)aktivitu současného života.

Ten pak reprezentuje situace na protější straně pasáže, kde je poklidný západ slunce konfrontován zběsilou oslavou 4 543 000 000. narozenin zeměkoule. Na této oslavě přirozeně nemůže chybět dort (z mechu), konfety a další slavnostní rekvizity, včetně kašny a sochy samotného „oslavence“. Součástí „scény“ je ale i přehled počasí za poslední rok. Reprezentuje-li tedy v tradiční polaritě pravá strana pasáže vivu contemplativu (život kontemplativní), na tuto stranu připadá viva activa (život činorodý), která je vyjádřena především obsedantní potřebou člověka sledovat primárně pouze cíle skýtající požitek či domnělý užitek. Je ale stále méně těch, kteří v tom nevidí ryzí eskapismus a neuvědomují si, že se tato Zahrada pozemských rozkoší může každým okamžikem proměnit v masový hrob.

Tomáš Knoflíček